

BLOODPIT

The Last Day Before The First

Albert Einstein on sanonut, että Jumala ei pelaa noppaa. Hänen mielestään elämässä ei ole kyse sattumasta, vaan kaikki on ennustettavissa, kunhan riittävän kauan laskee. Bloodpit on asiasta hieman toista mieltä. Elämässä kaikki on kiinni arvasta. Itse voi vaikuttaa lähinnä siihen mihin pelipöytään istuu ja millaisilla panoksilla haluaa pelata. Se, että paiskooko noppia Jumala vai joku muu kohtalon koura, onkin sitten jo aivan toinen kysymys. Bloodpitillä panokset ovat joka tapauksessa pöydällä, ja nähtäväksi jää kuinka arpa osuu nyt, kun bändi lähtee kolmannelle kierrokselle. It's all-in.

Kerrattakoon heti alkuun vielä kerran, että Bloodpit ei missään vaiheessa hajonnut. Yhtyeen ura vain katkesi hetkeksi, koska jatkaminen yhdessä silloisen laulajan kanssa kävi mahdottomaksi. Päätöksen myötä bändi joutui perumaan mm. varsin mittavan ulkomaan kiertueen ja laittamaan nousujohtaisen uransa vapaaehtoisesti jäihin. Vaikka entinen laulaja oli yhtyeen näkyvin hahmo, kyseessä ei kuitenkaan ollut hänen bändinsä. Hänen poistumisensa ei myöskään rapauttanut yhtyeen soundia, päin vastoin – Bloodpitin ominaissoundi vahvistui ja monipuolistui ja samalla linja tiivistyi. Paavo Pekkoson, Alarik Valamon ja Aleks Keräsen muodostama peruskolmikko huomasi, että soittivatpa he yhdessä mitä hyvänsä, lopputulos kuulosti aina Bloodpitiltä. Kun paketti saatiin täydennettyä laulaja Antti Ravinilla ja kitaristi Petri Hiltusella, Bloodpit oli valmis jatkamaan keskeytynyttä uraansa uusin voimin ja takaiskuistaan toipuneena.

Uudessa kokoonpanossa sävellysvastuun jakaa koko bändi. The Last Day Before The First -albumin biiseissä on entistä kunnianhimoisempi ote ja sävytalettia käytetään aiempaa laajemmin. Bloodpit on nyt monipuolisempi ja melodisempi, ja etenkin uudet jäsenet ovat tuoneet mukanaan myös entistä metallisempaa särmää. Bloodpitin soundissa kuuluvat vahvasti 90-luvun alternative rockin vaikutteet, vaikka perusote ja tuotantolinjat ovatkin täyttä 2000-lukua. Erinäisistä ulkomusiikillisista syistä johtuen Bloodpitiin on yritetty lyödä perusteetonta glamrock-leimaa, mutta Bloodpitin keskeiset vaikutteet löytyvät jostain aivan muualta kuin Los Angelesin 80-luvun tukkarockskenestä. Bloodpitin syvimpinä vaikutteina ovat toimineet amerikkalaiset 90-luvun vaihtoehtorockin suuruudet Alice In Chainsista Smashing Pumpkinsin kautta Foo Fightersiin. Tuoreempia innoittajia ovat Stone Sourin ja Avengend Sevenfoldin kaltaiset metallisemmat uudemman aallon jenkkiryhdyt.

– Pohjimmiltaan Bloodpit haluaa olla grunge-bändi, mutta siitä lipsutaan niin paljon, että grungesta päädytään lopulta aika kauas, kuvailee basisti Aleks Keränen yhtyeen linjaa.

Uusi alku vaatii aina päätöksen jollekin vanhalle, olipa kyse sitten ihmissuhteista, uhkapeliriippuvuudesta irtautumisesta tai bändin miehistönvaihdoksista. Jokaista uuden elämän ensimmäistä päivää edeltää aina entisen elämän viimeinen päivä. Tähän teemaan viittaa yhtyeen kolmannen albumin nimi, The Last Day Before The First. Vaikka varsinaisesta teema-albumista ei olekaan kyse, albumin kappaleet sanoittanut Antti Ravin myöntää, että punainen lanka levyiltä löytyy.

– Mukana on useampia erobiisejä ja yksi kappale käsittelee Bloodpitin miehistökriisiä. Itse koetan päästä eroon peliaddiktiosta, ja sen suhteen uusia alkuja on takana jo monta. Monessa laulussa on perusajatuksena menneiden asioiden käsittely kunnolla loppuun asti, jotta sen jälkeen voi jatkaa puhtaalta pöydältä, Ravin pohdiskelee.

– Tällä levyllä musiikki kertoo siitä, mitä bändi uudistumisensa myötä löysi. Sanat taas kertovat siitä, mitä jätimme taaksemme, summaa Ravin Bloodpitin kolmannen albumin kokonaisuuden.